

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 386/2023
13.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Томић, адвокат из ..., против тужене Економско-трговинске школе „Јован Цвијић“ из Штрпца, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 26/2022 од 03.08.2022. године, у седници већа одржаној 13.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 26/2022 од 03.08.2022. године, става другог и трећег изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 649/2020 од 06.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име разлике између исплаћене зараде и оствареног фактичког рада, за период децембар 2013. године-маја 2016. године, исплати појединачно наведене износе у овом ставу са каматом. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог смањења норме без доношења решења за 2014., 2015. и 2016. годину исплати 90.963,36 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име нето зараде за неисплаћену одржану блок-наставу исплати и то: за 2013/2014. школску годину износ од 97.416,52 динара са каматом од доспећа до исплате; за 2014/2015. школску годину износ од 60.722,32 динара са законском затезном каматом од доспећа до исплате; за 2015/2016. школску годину износ од 42.209,90 динара са законском затезном каматом од доспећа до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 185.596,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 26/2022 од 03.08.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и

жалбе тужиоца и тужене одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем и четвртом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име нето зараде за неисплаћену одржану блок-наставу исплати и то: за 2013/2014. школску годину износ од 97.416,52 динара са законском затезном каматом од доспећа до исплате; за 2014/2015. школску годину износ од 60.722,32 динара са законском затезном каматом од доспећа до исплате; за 2015/2016. школску годину износ од 42.209,90 динара са законском затезном каматом од доспећа до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио жалбу против става другог и трећег изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијским наводима да је другостепена пресуда супротна сама себи указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП који нису ревизијски разлози у смислу члана 407. ЗПП. Неосновани су и ревизијски наводи да је другостепени суд без отварања расправе изменио чињенично стање и на тај начин учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 383. ЗПП, јер је супротно оваквим ревизијским наводима другостепени суд на утврђено чињенично стање применио материјално право адекватно оваквој чињеничној грађи.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене почев од 2003. године по основу уговора о раду на неодређено време, са 100% радног ангажовања. Тужилац је у овом проценту радног ангажовања радио код туженог до школске 2013/2014. године, након чега му је у тој и у наредне две школске године проценат радног ангажовања умањен на 93,70%. Тужбом је захтевао исплату неисплаћене зараде за обављен рад у периоду од децембра 2013. године до маја 2016. године, накнаду штете због незаконитог умањења норме за 2014., 2015. и 2016. годину, као и зараду за одржану блок-наставу за школске године 2013/2014., 2014/2015. и 2015/2016. Висина тужбеног захтева је утврђена основним и допунским налазом вештака економско-финансијске струке.

Првостепени суд је закључио да је основано потраживање тужиоца у погледу мање исплаћене зараде за период децембар 2013. године до маја 2016. године и за потраживање нето зараде за неисплаћену блок-наставу у школским годинама 2013/2014., 2014/2015. и 2015/2016., налазећи да тужени није доказао да је блок настава обухваћена наставним планом и програмом и обухваћена укупном нормом наставника, док је одбио тужбени захтев за накнаду штете због незаконитог смањења норме без доношења решења за 2014., 2015. и 2016. годину.

Другостепени суд је делимично прихватио правну аргументацију првостепеног суда у односу на део тужбеног захтева садржаном у ставу првом и другом изреке првостепене пресуде, док је у погледу дела тужбеног захтева садржаног у ставу трећем изреке првостепене пресуде, налазећи да је на утврђено чињенично стање погрешно примењено материјално право, у овом делу преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио. Одлука у преиначујућем делу другостепени суд је засновао на одредбама Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 72/2009...68/2015) и на одредбама Правилника о педагошкој норми свих облика образовно-васпитног рада наставника и стручних сарадника у средњој школи („Службени гласник РС – Просветни гласник“, бр. 1/92...2/20) налазећи да педагошка норма обухвата све облике образовно-васпитног рада, како обавезне, тако и факултативне, било теоријске или практичне, налазећи да је у овом делу основана жалба тужене.

По оцени Врховног суда, ревизија тужиоца није основана, јер је другостепени суд правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду.

Одредбом члана 137. став 1. и 2. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, бр. 72/2009...68/2015) прописано је да наставнику, васпитачу и стручном сараднику сваке школске године директор решењем утврђује статус у погледу рада са пуним или непуним радним временом, на основу програма образовања и васпитања, годишњег плана рада и поделе часова за извођење наставе и других облика непосредног образовно-васпитног рада са ученицима (допунски, додатни, индивидуализовани, припремни рад и друге облике рада, у складу са посебним законом). Наставник, васпитач и стручни сарадник који је распоређен за део прописане норме свих облика непосредног рада са децом и ученицима, има статус запосленог са непуним радним временом.

Одредбом члана 4. став 1. Правилника о педагошкој норми свих облика образовно-васпитног рада наставника и стручних сарадника у средњој школи („Службени гласник РС – Просветни гласник“, бр. 1/92 са изменама), прописано је да педагошка норма обухвата све облике образовно-васпитног рада – обавезне и факултативне, и то: 1. теоријску наставу, практичну наставу и вежбе; 2. допунски и додатни рад, праксу и практичан рад када су одређени наставним планом и програмом; 3. припремно и друштвено-корисни рад ако се у току школске године укаже потреба за њим; 4. наставу језика народности, са елементима националне културе, другог страног језика или предмета потребних за даље школовање, стручно оспособљавање или развој ученика; 5. рад у секцијама; 6. час одељенског старешине и 7. друге факултативне облике образовно-васпитног рада са ученицима.

Педагошка норма, према садржини цитиране одредбе Правилника о педагошкој норми свих облика образовно-васпитног рада наставника и стручних сарадника у средњој школи, обухвата све облике образовно-васпитног рада, како обавезне, тако и факултативне, било теоријске или практичне, у ком смислу је правилно закључио другостепени суд да је у овом делу тужбени захтев неоснован. Наводима ревизије се фактички оспорава чињенично стање указивањем да је тужилац одржавао часове блок-наставе и да тужиоцу нису исплаћени часови блок-наставе, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци. Потврђена је и одлука о трошковима поступка, с обзиром на делимичан успех тужиоца у спору.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**